

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: T. Š.
zastoupený Mgr. Danielem Grimmem, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Janáčkova 1089/20

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlím 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2018 č. j. MSK 109138/2017, o
přestupku

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 2. 8. 2017 č. j. SMO/288204/17/DSČ/Mich o přestupku podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje

125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) tak, že byla snížena pokuta ve výši 2 200 Kč na 1 500 Kč a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně postupoval v příkrém rozporu zejména s § 2 odst. 1, § 3 a § 4 odst. 2 a odst. 4 správního řádu. Bezprostředně před zahájením ústního jednání nebyl řádně poučen o svých právech, zejména právu zvolit si zástupce, právu vyjadřovat se ke všem skutečnostem, navrhnout důkazy a k provedeným důkazům se vyjadřovat a o právu odeprít výpověď. Neztotožňuje se se závěrem žalovaného, že k řádnému poučení došlo. Poznamenal, že v případě, že by byl řádně poučen před zahájením jednání o právu zvolit si zástupce z řad advokátů, tohoto práva by využil, neboť cítil, že úřední osoba je proti němu zaujatá. Tím, že nebyl před započítím jednání poučen, bylo mu upřeno právo na právní pomoc, neboť nevěděl, že i v tomto okamžiku, před zahájením jednání, si může zvolit zástupce. Není tudíž pravdou, jak je uvedeno v protokolu, že poučení porozuměl a že si advokáta nevolí. Proto před podpisem protokolu vznesl v tomto ohledu námitku. Není tak správný závěr žalovaného, že s obsahem protokolu souhlasil. To, že jej podepsal, neznamená, že odsouhlasil jeho obsah. K podpisu protokolu byl „dotlačen“ tím, že úřední osoba trvala na tom, že protokol podepsat musí, ačkoli s ním nesouhlasí. Jeho námitky proti výsledku svědků nebyly plně zaznamenány. Vyslovil domněnku, že byl absencí poučení před započítím ústního jednání zkrácen na svých právech, zejména právu na právní pomoc, takovým způsobem, že to má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

2. Žalobce rovněž namítal, že úřední osoba vedla výsledky svědků, zejména výslech svědka P., nekorektně, kladla návodné otázky a svědkovi podsouvala tvrzení, která neřekl. Část protokolu si zčásti sama nadiktovala tak, aby výpověď korespondovala s výpovědí svědka N. a svědek P. její slova pouze odsouhlasil. Protokol tak nezaznamenává spontánní, autentickou a úplnou výpověď svědka a výpověď z takto vedeného výsledku je tudíž zcela nepoužitelná. Proto není pravdou, že by výpovědi svědků vzájemně korespondovaly. Nadto správní orgán vyvozuje závěry, které z výpovědí nevyplývají. Svědek P. např. nevyvrátil, že by jej ztratil z dohledu. Tvrdil, že jej policisté viděli „po celou dobu co projel“, nikoli po celou dobu až do zastavení, jak dovozuje správní orgán. Poukázal na to, že v řízení přitom namítal, že se mohli policisté splést, a že nejeli celou dobu za jeho vozidlem. Pakliže jej ztratili z dohledu, mohlo dojít k záměně a mohli vidět telefonovat jiného řidiče. Tuto jeho obhajobu pak potvrzuje skutečnost, že jeho vozidlo má tmavá (tónovaná) skla a z úhlu, z něhož jej mohli policisté vidět, je viditelnost do vozidla omezená. Jelikož jsou výpovědi svědků procesně nepoužitelné vzhledem ke způsobu vedení výsledků ze strany úřední osoby, neexistují žádné přímé důkazy, které by jej z předmětného jednání usvědčovaly.
3. Žalobce dále uvedl, že správní orgán pochybil, když odmítl provést důkaz ohledáním vozidla. Tento důkaz by podpořil jeho obhajobu a zpochybnil tvrzení policistů, že jej viděli telefonovat. V inkriminovaný okamžik řídil vozidlo Volkswagen Caddy s tmavými skly. Z čelního pohledu je vozidlo neprůhledné a tmavá skla zásadním způsobem omezují rozlišovací možnosti při pohledu do vozidla z úhlu, z něhož jej policisté měli vidět. Touto námitkou se správní orgán I. stupně ani žalovaný vůbec nezabývali, ačkoli je pro posouzení věci zcela zásadní. Správní orgán tak postupoval v rozporu s § 3 správního řádu ve spojení s § 52 správního řádu, neboť neprovedl navrhovaný důkaz, který byl nezbytný ke zjištění stavu věci.

4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že o všech žalobcem vyjmenovaných právech a i o dalších procesních právech, byl poučen v oznámení o zahájení řízení, spojeném s předvoláním k ústnímu jednání. I kdyby při samotném ústním jednání nebylo žalobci dáno žádné další poučení, ke zkrácení jeho práv by nedošlo, neboť poučení uvedené v oznámení o zahájení řízení platí z logiky věci pro celé řízení, zejména pro samotné ústní jednání, nikoli jen pro dobu do zahájení ústního jednání. Žalobce si zmocněnce zvolil, a to v odvolacím řízení, k obvinění z přestupku i k provedeným důkazům se vyjadřoval, otázky svědkům kladl, důkazy na svou obhajobu navrhoval. Právo odepřít výpověď se v daném řízení vůbec nemohlo uplatnit, neboť nebyl správním orgánem vyslýchán, ani nepodával vysvětlení před zahájením řízení, proto je zcela nepřijatelný jeho odkaz na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6 As 128/2013.
5. Tvrdí-li žalobce, že „cítil“, že úřední osoba je proti němu zaujatá, a že mu tato dávala najevo, že je o jeho vině přesvědčena, jde o subjektivní pocit žalobce, který není ničím podložen. Pokud žalobce tvrdí, že jeho námitky proti výsledku svědků nebyly plně zaznamenány, pak není zřejmé, o jaké námitky se mělo jednat, neboť je nijak nespecifikuje. Kromě toho platí, že protokol o ústním jednání je veřejnou listinou, údaje v něm uvedené se tedy považují za pravdivé, není-li prokázán opak. Žalobce sice zaznamenal v závěru protokolu svou námitku „před zahájením ústního jednání jsem nebyl poučen o svých právech“, avšak proti obsahu svého vyjádření, které je v protokolu zaznamenáno, proti obsahu otázek, které kladl svědkům, ani proti zaznamenání jejich výpovědí, nenamítal ničeho. Z protokolu o ústním jednání ani nevyplývá, že by žalobce sdělil úřední osobě, že bude z jednání pořizovat zvukový záznam. Správní orgán sám zvukový záznam nepořizoval. K záznamu svědeckých výpovědí žalobce námitky nevznesl. Z protokolů o ústním jednání dále vyplývá, že otázky svědkům kladl pouze žalobce, přičemž lze souhlasit s tím, že některé z těchto otázek v sobě již obsahují odpověď na položenou otázku. Tyto otázky se však dílem nevztahují k samotnému přestupku, dílem pouze potvrzují skutečnosti, které svědek uvedl dříve ve své souvislé výpovědi.
6. Není pravdou, že správní orgán vyvodil ze svědeckých výpovědí závěry, které z nich nevyplývají. Žalovaný poukázal na to, že svědek P. vypověděl toto: „Z místa jsme měli dostatečně dobrý výhled a spolehlivě jsme věděli, že dotyčný drží v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. V době zjištění skutku, po celou dobu, kdy projížděl, jsme měli na dotyčného nepřekrytý výhled. Po projetí tohoto řidiče jsme se za ním vydali, přičemž po celou dobu jízdy až po zastavení jsme jej měli na dohled.“
7. Žalovaný dále uvedl, že až v žalobě žalobce tvrdí, že vozidlo mělo tmavá skla. Žalobci přitom nic nebránilo uplatnit toto tvrzení již na místě samém či v průběhu správního řízení, což jeho tvrzení činí samo o sobě méně věrohodným. Pokud žalobce ve správním řízení navrhoval ohledání vozidla, nebyl tento důkazní návrh spojen s tvrzením o tmavých sklech na vozidle. Jestliže tedy správní orgán neprovedení tohoto důkazu odůvodnil jeho nadbytečností, není jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomu žalovaný dodal, že ohledání vozidla více než 3 měsíce po spáchání skutku, by ani nemohlo vést ke zjištění stavu vozidla v době jeho spáchání.
8. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů

(§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. za souhlasu účastníků řízení soud rozhodl bez nařízení jednání.

9. Ze správních spisů zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 3. 3. 2017 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že téhož dne v 13.10 hodin v Ostravě – Kunčicích, na ulici Frýdecké, řídil T.Š., narozen X (oznámení obsahuje místo bydliště, číslo občanského průkazu a číslo řidičského průkazu žalobce), vozidlo Volkswagen Caddy, RZ X a přitom držel v pravé ruce telefonní přístroj, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Policista v oznámení poznamenal, že řidič se k věci do oznámení vyjádřit nechtěl a odmítl je podepsat. V úředním záznamu policisty strážmistra D. P. ze dne 3. 3. 2017 je kromě jiného uvedeno, že téhož dne vykonávala hlídka ve složení nstržm. A. N. a strážmistr D. P. hlídkovou činnost v Ostravě – Kunčicích na ulici Frýdecká. V 13.10 hodin projelo na ulici Frýdecké ve směru na Vratimov vozidlo Volkswagen Caddy modré barvy, RZ X, jehož řidič držel v ruce telefonní přístroj. Poté, co vozidlo kolem policistů projelo, se policisté za ním vydali a zastavili je v blízkosti areálu OZO ve 13.13 hodin. Řidiči bylo sděleno, že svým jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona. Bylo mu sděleno, že pokud s výše uvedeným jednáním bude souhlasit, je možno celou věc na místě vyřešit blokovou pokutou nebo bude sepsáno oznámení přestupku a věc bude řešit Magistrát města Ostravy. Žalobce nesouhlasil s vyřízením věci na místě blokovou pokutou, proto bylo sepsáno oznámení přestupku, do kterého se řidič nechtěl vyjádřit a odmítl je podepsat. Součástí spisu je i výpis z evidenční karty řidiče.
10. Z oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání na 23. 6. 2017 doručeného žalobci do vlastních rukou dne 7. 6. 2017, bylo zjištěno, že žalobci bylo v oznámení o zahájení řízení o přestupku sděleno, že správní orgán zahajuje proti němu řízení ve věci přestupku v provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit úmyslně tím, že měl dne 3. 3. 2017 ve 13.10 hodin v Ostravě - Kunčicích na ulici Frýdecké, ve směru jízdy na Vratimov, v blízkosti areálu OZO, při řízení motorového vozidla tovární značky Volkswagen, RZ X, v rozporu s ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu držet úmyslně v pravé ruce telefonní přístroj. Žalobci bylo dáno poučení dle § 37 správního řádu, rovněž o tom, že ve smyslu ust. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, ve spojení s ust. § 36 odst. 1, 2 správního řádu, má právo se vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky, a vyjádřit v řízení své stanovisko. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován. Žalobce byl poučen také dle § 33 správního řádu o právu dát se zastupovat zmocněncem, kterého si zvolí, zmocnění k zastoupení se prokazuje plnou mocí, kterou lze udělit i ústně do protokolu. Poučen byl rovněž dle § 36 odst. 3 správního řádu o právu před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k jeho podkladům s tím, že tuto možnost bude mít v závěru ústního jednání po provedeném dokazování. Bylo mu dáno i poučení dle § 52 správního řádu o tom, že účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení.
11. Krajský soud na tomto místě odkazem na § 4 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek NSS č. j 1 As

51/2010-214) činí závěr, že žalobce byl řádně poučen o jeho procesních právech, tedy i o právu zvolit si zástupce, právu vyjadřovat se ke všem skutečnostem, navrhnout důkazy a k provedeným důkazům se vyjadřovat a rozhodně nelze dospět k závěru, že by takovéto poučení v oznámení o zahájení řízení bylo nedostatečné. Soud souhlasí s žalovaným, že i v případě, že by žalobce opětovně u ústního jednání již poučen nebyl, což je ovšem v rozporu s protokolem o jednání ze dne 23. 6. 2017, v jehož závěru žalobce toliko obecně uvedl, že před zahájením ústního jednání nebyl poučen o svých právech, aniž by blíže toto své prohlášení specifikoval, nemění to nic na závěru, že poučovací povinnost si správní orgán řádně splnil a k žádné nezákonnosti v tomto směru nedošlo. V uvedeném rozhodnutí č. j. 1 As 51/2010-214 Nejvyšší správní soud konstatoval, že z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány a že poučovací povinnost správních orgánů nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad a že účastníkům řízení se může dostat návodu, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva. Z protokolu o ústním jednání ze dne 23. 6. 2017 neplyne, že by žalobce byl vyslýchán správním orgánem jako účastník řízení, ostatně žalobce sám ani toto netvrdí, a jeho námitka, že nebyl poučen o právu odepřít výpověď je tak zcela mimoběžná. Žalobce ani v souvislosti s uvedenými námitkami nespecifikuje, v čem byla nebo mohla být jeho práva zkrácena. Za spekulativní a ničím nepodložené je přitom jeho tvrzení v žalobě, že „cítil“, že je úřední osoba proti němu zaujatá a že byl v daný okamžik pod tlakem ze strany úřední osoby, která nerespektovala presumpci neviny a dávala mu najevo, že je o jeho vině přesvědčena. Z protokolu o ústním jednání nic takového dovodit nelze, žalobce se u ústního jednání obsáhle vyjadřoval k provedeným důkazům a vytýkanému jednání a žádné námitky v průběhu jednání nevznsl. Jeho subjektivní pocit není ničím podložen. Pokud současně tvrdí, že nebyly zaznamenány jeho námitky proti výsledku svědků, jedná se rovněž o ničím nepodložené tvrzení, přičemž ani v žalobě žalobce nespecifikuje, o jaké námitky se mělo jednat.

12. K ústnímu jednání byli předvoláni svědci policisté A.N. a D. P. V protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 23. 6. 2017 je zaznamenáno, že se žalobce k ústnímu jednání dostavil, správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, a to oznámením přestupku, výpisem z evidenční karty řidiče, plánkem místa spáchání přestupku a vyslechl svědky. Žalobce byl seznámen s obsahem spisového materiálu. Po seznámení se se spisovou dokumentací žalobce prohlásil, že se spisovým materiálem nesouhlasí, není zcela pravdivý, výpověď obou svědků má značné nedostatky, vzájemně si rozporují. Navrhl ohledání vozidla, zdali by bylo vůbec možné z daného úhlu a daným způsobem spatřit telefonujícího řidiče, jak vypověděli svědci. Jiné důkazní návrhy neměl. Svědek strážmistr P. vypověděl, že žalobce nezná, nemá k němu žádný poměr. Dne 3. 3. 2017 s kolegou N. při běžném výkonu služby stáli v Ostravě – Kunčicích při ulici Frýdecká, u společnosti PCV s čelním výhledem na ulici Frýdeckou. V 13.10 hodin kolem projížděl řidič motorového vozidla Volkswagen Caddy, který držel za jízdy vozidlem v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení – mobilní telefon. Na řidiče měli policisté dobrý výhled a spolehlivě viděli, že dotyčný drží v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. V době zjištění skutku, po celou dobu, kdy projížděl, měli na dotyčného nepřekrytý výhled. Po projetí tohoto řidiče se za ním vydali. Po celou dobu jízdy až po zastavení jej měli na

dohled. Řidič byl ve vozidle sám. Řidiče pak zastavili. Žalobce poté, co mu bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil, nesouhlasil s projednáním věci v blokovém řízení, požadoval, aby to policisté vyřešili jinak s tím, že pokutu je klidně ochoten zaplatit, na což mu policisté odpověděli, že to není možné. Požadoval tak oznámení skutku ke správnímu orgánu. Tvrdil také, že nadržel v ruce za jízdy hovorové zařízení a pořád požadoval, ať se věc vyřeší domluvou. Svědek si nevšiml, zda telefon nezůstal někde položený ve vozidle. Na otázku žalobce, zda poté, co se policisté za ním vydali, byla nějaká vozidla mezi jeho vozidlem a vozidlem policisty, svědek odpověděl, že si nepamatuje, zda mezi nimi byla nějaká vozidla.

13. Svědek policista A. N. vypověděl, že k žalobci nemá žádný poměr, v minulosti jej neřešil. Dne 3. 3. 2017 s kolegou D. P. v Ostravě – Kunčicích na ulici Frýdecké kolem 13.10 hodin stáli na vedlejší pozemní komunikaci u společnosti PCV Alfa u ulice Frýdecké s výhledem na ulici Frýdeckou. Ve 13.10 jel ve směru jízdy na Vratimov řidič motorového vozidla Volkswagen Caddy, který držel za jízdy vozidlem v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj – mobilní telefon. Výhled na řidiče policisté měli přímý, ze vzdálenosti asi 3 metrů. Svědek spolehlivě viděl, že řidič má pravou ruku u ucha a v ní má mobilní telefon. V tomto okamžiku měli na řidiče nepřekrytý výhled. Řidič se ve vozidle nacházel sám. Za řidičem se ihned vydali a zastavili jej za Českou poštou, v blízkosti odbočky na ulici Štěpaňákova (v rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřesně uvedeno Štěpáníkova). Po celou dobu měli policisté vozidlo na dohled. Žalobce poté, co mu bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil, žádným konkrétním způsobem jej nezpochybňoval, odmítl věc řešit v blokovém řízení. Svědek vyslovil domněnku, že po zastavení měl dotýčný řidič telefonní přístroj odložen na sedadle spolujezdce. V době šetření skutku již netelefonoval. Na otázku žalobce, zda po celou dobu řešení přestupku byl přítomen i kolega, odpověděl svědek kladně. Svědek v průběhu své výpovědi vyhotovil i plánek místa spáchání přestupku, který zachycuje policejní vozidlo stojící kolmo k ulici Frýdecké v Ostravě – Kunčicích u společnosti PCV Alfa. Ve směru jízdy na Vratimov je na ulici Frýdecké označeno vozidlo Volkswagen, RZ X. Policistům nic nebránilo ve výhledu. S plánkem svědka N. koresponduje i plánek zhotovený svědkem P., zpracovaným v průběhu jeho svědecké výpovědi.
14. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
15. Podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
16. Krajský soud nesouhlasí s žalobcovou námitkou, že nebylo prokázáno, že by se vytýkaného přestupku dopustil, že důkaz výpověďmi svědků – policistů je nepoužitelný a že ke zjištění skutkového stavu věci měl správní orgán provést další důkazy. Soud předně uvádí, že důkaz ohledáním vozidla, který žalobce navrhuje v žalobě k tvrzení, že v daný okamžik řídil vozidlo Volkswagen Caddy s tmavými skly, je důkazem nadbytečným a tvrzení žalobce, že vozidlo mělo tmavá skla, je tvrzením nevěrohodným, účelovým. Žalobce ani policistům na místě samém, ani v průběhu správního řízení nic o tom, že by vozidlo mělo tmavá skla, neuvedl. Žalobce rovněž žádným věrohodným způsobem

nevysvětlil, z jakého důvodu uvedenou argumentaci uplatnit až v žalobě. Důkaz ohledáním vozidla žalobce v průběhu správního řízení navrhoval nikoli k tvrzení, že vozidlo mělo tmavá skla, nýbrž k posouzení otázky, „zdali bylo vůbec možné z daného úhlu spatřit telefonujícího řidiče, jak vypověděli svědci“. Pokud správní orgán neprovedení uvedeného důkazu odůvodnil nadbytečností, nelze mu nic vytknout. Soud nadto souhlasí s poznámkou žalovaného, že ohledání vozidla více než 3 měsíce po spáchání skutku, by ani nemohlo vést ke zjištění stavu vozidla v době jeho spáchání. Krajský soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených listinných důkazů a svědectví policistů, žádné další důkazy neprovedly, neboť skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 správního řádu. V rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114 Nejvyšší správní soud k osobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod, jimiž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Uvedený judikát vychází z úvahy, že u svědka – policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude nanejvýš pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnější svědectví policisty. Ve shodě s žalovaným krajský soud považuje výpovědi policistů za dostatečné k prokázání přestupku. Při hodnocení výpovědí svědků nebyly shledány žádné rozdíly či rozpory, výpovědi jsou konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředními záznamy policistů. Krajský soud má za to, že tvrzení policistů, že žalobce viděli za jízdy držet v ruce hovorové zařízení, bylo samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by bylo nutno předkládat další důkazy, neboť k tomu nebyla potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení. V daných souvislostech soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 2 As 52/2011-47, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k přestupku, který spočívá v držení telefonního přístroje při řízení vozidla. Nejvyšší správní soud uvedl, že „v takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědí svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejména fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení... policisté mohli na vzdálenost 10 – 13 metrů vnímat svými smysly, zda řidička při řízení drží mobilní telefon.“ Pokud dle citované judikatury lze vytýkaný přestupek pouhým okem sledovat na vzdálenost 10 m, není důvodu pochybovat o tom, že policisté byli schopni vidět žalobce s telefonním přístrojem u ucha z pozorovací vzdálenosti 3 metrů, kdy jejich vozidlo stálo čelně kolmo k ulici Frýdecká, po níž projížděl žalobce, jak vyplynulo z výpovědi svědka A. N. Krajský soud neshledal žádné vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

17. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

18. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26.09.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně